

Dr. RIMÓCZI ISTVÁN
(1940–2015)

neurológus főorvos

1940 február 7-én született Jászfényszarun. Szülei gazdálkodással foglalkoztak.

1946–1958: általános iskolai tanulmányait Jászfényszarun végezte, majd a hatvani Bajza József gimnáziumban tanult tovább, ahol leérettségizett.

1958–1962: nagy szorgalommal általános orvosi tanulmányokat folytatott a Debreceni Orvostudományi Egyetemen, aminek elvégzése után kézhez kaphatta diplomáját.

1962-ben egy évig Jászfényszarun dolgozott mint körzeti orvos – dr. Lakatos Béla védőszárnyai alatt, aki példaképe volt.

Megnősült és 2 gyermekük született István és Virág, akik ügyészek lettek.

1963–1968: a nyíregyházi Megyei Kórház Neurológiai Osztályán – választott szakterületén dolgozott és 1968-ban neurológiából sikeresen szakvizsgázott.

1973–1975: a jászberényi Rendelőintézet neurológiai szakrendelőjében dolgozott.

1975-ben meghívást kapott az újonnan épült kiskvárdai kórház ideggyógyászati osztályára, ahol szeptembertől osztályvezető főorvosi megbízásban lett része.

Nevéhez fűződik a kórház ideggyógyászati osztályának megszervezése, beindítása és az ott dolgozó fiatal generáció kiképzése. 14 szakorvos nőtt fel irányítása alatt, akik az osztályán is maradtak.

Ezt a feladatot látta el nyugdíjazásáig 2005-ig.

Őt a klasszikus ideggyógyászat utolsó művelőjéként tartották számon, amikor is a mindenre kiterjedő betegvizsgálatnak volt elsődleges szerepe.

Ezidőben az országban működő 35 Stroke Centrum egyike volt a kiskvárdai, ahol dr. Rimóczi István dolgozott.

2005–2013: júliusáig pedig már ugyanott – mint nyugdíjas orvos tevékenykedett.

Ezután sajnos nemsokára megbetegedett és az élete végén előrehaladott betegsége miatt a saját osztályán ápolták a 2015-ben bekövetkezett haláláig.

Kitüntetései:

Érdemei elismeréseként a város önkormányzata által adományozott Kiskvárdai Városért kitüntetésben részesült a neurológia alapjainak lerakásáért és a szakemberképzés területén elért eredményeiért.

Tagja volt a Fényszaruiek Baráti Egyesületének és a hagyományként megrendezett Orvostalálkozóknak.

Hamvait saját kérésére elszórták.

Forrás: Mi újság Fényszarun?. –7. évf. 2. sz. (2016. február) p. 19.

Adatközlő: unokahúga – Szakaliné Hesz Katalin nekrológja – kivonatolva.

Jászberény, 2021. 04. 30.

zi-

Szerkesztette: Sárközy Ágnes

Nekrológ

„Nagyszüleim, idősebb Rimóczi István (szül.: 1902) és neje, Kóródi Erzsébet (szül.: 1906), Jászfényszarun köztiszteletben álló, megbecsült, szorgalmas parasztemberek voltak. Életüket végigkísérte a munka, a föld szeretete, az emberek iránti tisztelet, a család összetartása, az igazságosság, a segítő jobbító szándék. Ebben az emberi értékeket képviselő családban nevelkedett három gyermekük, akik az életük során az otthonról hozott minta alapján éltek az életüket, fordultak az emberek felé. Keresztanyám, Teréz 1928-ban született, édesanyám, Rozália 1930-ban, és a legkisebb fiú, István nagybátyám 1940-ben. A két lány földet kapott örökségül, míg a fiú orvosi diplomával a kezében lett útjára bocsájtva a nagybetűs életbe. István sorsát meghatározta, hogy hamar kitűnt jó képességeivel, szorgalmával, határozott célkitűzésével. Az érettségi után a Debreceni Orvostudományi Egyetemen folytatta tanulmányait. A középiskolás és egyetemista diákeveit is végigkísérte a tanulás melletti kemény fizikai munka, hiszen a nyári szünet alatt volt a mezőgazdaságban a munka dandárja. Nagyapa elvárta, hogy ott is ugyanúgy helytálljon, mint szorgalmi időszakban az iskolában. Az orvosi diploma megszerzése után 1962-ben egy évig itt dolgozott Jászfényszarun körzeti orvosként, dr. Lakatos Béla doktor úr védőszárnyai alatt. Élete végéig nagy tisztelője volt a doktor úrnak, szeretettel és megbecsüléssel szólt róla. Pályakezdeként a nyíregyházi megyei kórház ideggyógyászati osztályán sajátította el a választott szakterületét, és 1968-ban szakvizsgázott neurológiából. Tíz év után ismét visszakanyarodott a sorsa a Jászságba, 2 évig a jászberényi szakrendelőben dolgozott ideggyógyászként. Közben Kisvárdán egy új kórház épült, és az ideggyógyászati osztály vezetésére hívták, amire igent mondott. 1975 szeptember elsejétől osztályvezető főorvosi megbízatást kapott, és ezt a feladatot folyamatosan nyugdíjba vonulásáig, majd ezt követően még nyugdíjasként 2013 júliusáig látta el. Kisvárdá megváltozó lett az életében, hiszen közel 50 évet töltött az orvosi pályán, ebből majdnem 40 évet Kisvárdán. Első feladatának az ideggyógyászati osztály megszervezését, beindítását tekintette, majd az osztály beindulása után a szakemberképzésre koncentrált. 14 szakorvos nőtt fel az irányítása alatt, akik a csábítások ellenére az ő osztályán maradtak. Őt a klasszikus ideggyógyászat utolsó művelőjeként tartották számon. Olyan ideggyógyászatot, amelyben a mindenre kiterjedő betegvizsgálatnak elsődleges szerepet szántak, és a modern vizsgáló eljárások hiányában sokkal nagyobb hangsúlyt kapott az emberi tényező, az orvos megérzése. A betegeit globálisan szemlélte, a testi-lelki problémákat egységesen kezelte. Különösen ügyelt arra, hogy a kórházba került betegek otthonosság érzetét a lehetőségekhez mérten biztosítsák. A kórházi tudományos ülések, szakmai gyűlések állandó résztvevője volt, konzíliumait egy-egy kis továbbképzésnek fogták fel kollégái. Legendás jász makacosságának, nem mindennapi munkabírási tulajdonították munkatársai, hogy a döcögős kezdetektől eljutottak oda, hogy a hazánkban működő 35 Stroke Centrum egyike a kisvárdai. Érdemei elismeréseként a város önkormányzata által adományozott Kisvárdai Városért kitüntetésben részesült a neurológia alapjainak lerakásáért és a szakemberképzés területén elért eredményeiért. Továbbadta a betegek és a munkatársak iránti tiszteletet, megbecsülést, gondoskodást. Munkatársai szerint tőle lesték el „a problémák megoldásának különféle lehetőségeit, az önálló kezdeményezést, a céljaik eléréséhez szükséges határozottságot, a konfrontáció tudományát meg azt is, hogyan lehet jó néhány teljesen eltérő személyiségű ember között az egyensúlyt megteremteni egy közös cél érdekében.” Az évek során a kórház egyik legösszetartóbb, legjobb hangulatú közösségét teremtette meg, amely számos közös kiránduláson, összejövetelen vett részt. Régi felkérés volt felé, hogy az egyik kirándulás alkalmával szülőhelyére, az oly sok szeretettel emlegetett Jászfényszarura hozza el munkatársait. 2015 májusában így nem volt kérdés, hogy ide látogattak el a Neurológia és Stroke Osztály dolgozói és meggyőződhetek arról, hogy amit a főorvosuk mesélt kis városunkról, vendégszeretetünkről, az valóság. Ez volt az utolsó kirándulás, amit szervezett munkatársainak. Jászfényszaru végig fontos és szeretett hely volt az életében. Zenehallgatás közben, a diplomamunkáról készült festményben gyönyörködött, ami a szobája falát díszítette. Tagja volt

a Fényszaruiai Baráti Egyesületének, nagy örömmel érkezett az orvostalálkozóra. Lelkes megrendelője volt a Mi újság Fényszarun? lapunknak. Önkormányzati válsztások utáni reggelen, mindig megcsörrent a telefonom, hogyan alakultak az eredmények Jászfényszarun. Kisvárdán fogadott és gyógyított jászfényszarui betegeket, ez szívügye volt. Többek között az én édesapámat is ő óvta az utolsó pillanatáig az osztályán. Két gyermeke, István és Virág az édesanyjuk hivatását viszik tovább, ügyészek lettek. Hét unokával lepték meg a nagyszülőket, 17 évestől 2 és fél évesig. Természetesen az első fiúunoka negyedik Rimóczy István. Különleges, bensőséges viszonyban volt velük, vidámságban, viccelődésben telt az idő a „drága nagypapával”. Egyébként is nagyon értett a gyerekek nyelvén. Fontos volt számára a család összetartása, a jó hangulatú beszélgetések, rokoni összejövetelek, anekdoták, gyerekkori emlékek felidézése. Előrehaladott betegsége miatt kórházi ápolásra szorult, és a családja mellett a szeretett munkatársaival töltötte utolsó hónapjait a Neurológiai és Stroke Osztályon, ahol örökös tiszteletbeli Osztályvezető Főorvosként emlékeznek rá. Február 7-én lett volna 76 éves. Nagyon nehéz és fájdalmas a búcsú tőle, de mint mondta, az emléke, szeretete, gondoskodása ezek után a szívünkben él tovább! Soha nem feledjük!”

Szakaliné Hesz Katalin